

цін-тѣ,” “За Десятъцы-тѣ,” дѣто той поддържа мнѣ-ніе-то на Виклифа че десятъци сж волня мило-стиня, и слѣдователно свѣтскы-тѣ власти иматъ право да отнемжтъ десятъцы-тѣ и имѣнія-та на недостойны священницы и владыцы.

Отъ мѣсто-то на заточеніе-то си той държеше рѣдовно взаимнописаніе (корреспонденціѣ) съ приятели-тѣ и послѣдователи-тѣ си въ Прагж, и сичкы-тѣ му писма сж пълны съ чувства на набожность, само-отвърженіе и най-нѣжны грыжы за душевно-то благосъстояніе и душевныя на-прѣдкъ на свое-то отежтвующе паство. Гоненія-та и теглила-та, конто той бѣше прѣтърпѣль, намѣсто да съкрушіжтъ духа му, карахж го да бжде по-постояненъ и твърдъ въ поприще-то (кар-ріерж-тж) си, и горѣщый-тѣ мжченический духъ почнува да ся проявява въ него. “Радвамъ ся,” казва той въ едно отъ писма-та си, “че мя нари-чатъ еретикъ, че мя сж извържили като непо-коренъ. Що мя е грыжа за богатство, почестъ, или безчестіе? Грѣхове-тѣ ми само мя наскър-баватъ. Що има ако праведникъ-тѣ изгуби жи-вота си? Той тогава ще намѣри истинныя жи-вотъ. Богъ ще съкруши Антихриста. Тежко ми ако азъ не искарамъ на явѣ ‘мързость-тж на за-пустѣніе-то,’ съ проповѣдь, поученіе и писаніе.”

Къмъ членове-тѣ на Витлеемскж-тж църквж той отправя насърдчителны думы и отеческы съвѣты. Той гы наставлява да постоянствуватъ въ вѣрж-тж и да ся пазятъ да не слѣдватъ о-